

2. Minister Finansów może w zezwoleniu ustalić kwoty zamówień na dostawy, roboty i usługi, jednak nie niżej kwot wskazanych w art. 2 ust. 2 ustawy.

§ 7b. Zamówienie na świadczenie, którego wykonanie nie wymaga uprawnienia przewidzianego odrębnymi przepisami, może być udzielone jednostce gospodarki nie uspołecznionej w trybie określonym w art. 2 ust. 2 ustawy, jeżeli łączna wartość zamówienia nie przekracza:

1) przy dostawach	2.500 zł
2) przy robotach remontowo-budowlanych	30.000 zł
3) przy pozostałych robotach oraz usługach	7.500 zł.

3) po § 9 dodaje się nowy § 9a w brzmieniu:

„§ 9a. Minister Finansów może ustalić uproszczony tryb udzielania zamówień nie uspołecznionym przedsiębiorstwom w ramach ich stałego współdziałania z przedsiębiorstwami zamawiającymi.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

152

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1959 r.

W sprawie warunków przydziału i opróżniania mieszkań służbowych, właściwości organów w tych sprawach i trybu postępowania.

Na podstawie art. 63 ust. 6 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 10, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. Mieszkaniami służbowymi są lokale mieszkalne określone w art. 63 prawa lokalowego przydzielane pracownikom uspołecznionych zakładów pracy i instytucji w związku ze stosunkiem pracy.

§ 2. 1. Pracownik otrzymuje mieszkanie służbowe na podstawie dokonanego przez zakład pracy pisemnego przydziału, w którym określona jest ilość izb, powierzchnia lokalu, pomieszczenia przynależne (np. piwnice) oraz osoby uprawnione do zamieszkania wspólnie z pracownikiem. Na podstawie tego przydziału jednostka administrująca budynkiem zawiera z pracownikiem pisemną umowę, w której określa szczegółowe warunki najmu przydzielonego mieszkania.

2. Przy określaniu osób uprawnionych do zamieszkania wspólnie z pracownikiem stosuje się przepis art. 41 prawa lokalowego.

3. Przydzielanie mieszkań służbowych w zakładowych domach mieszkalnych normują przepisy w sprawie budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i zarządzania nimi; do zajmowania i opróżniania lokali mieszkalnych w tych domach mają zastosowanie zasady i tryb postępowania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

4. Wzór pisma przydzielającego mieszkanie służbowe oraz wzór umowy określonej w ust. 1 ustali Minister Gospodarki Komunalnej.

§ 3. Do mieszkań służbowych, z wyjątkiem mieszkań wymienionych w art. 63 ust. 2 pkt 3 i 6 prawa lokalowego, stosuje się normy zaludnienia ustalone na zasadach określonych w rozdziale V prawa lokalowego.

§ 4. 1. W przypadku rozwiązania stosunku pracy zakład pracy cofa przydział mieszkania służbowego, a pracownik oraz osoby wspólnie z nim zamieszkałe obowiązani są na żądanie zakładu pracy opróżnić mieszkanie służbowe w terminie wskazanym w piśmie wzywającym do opróżnienia mieszkania.

2. Mieszkanie służbowe, wymienione w art. 63 ust. 2 pkt 3 prawa lokalowego, pracownik obowiązany jest opróżnić również na żądanie zakładu pracy w przypadku zmiany charakteru pracy na pracę nie wymagającą zajmowania tego mieszkania.

3. Termin do opróżnienia mieszkania nie może być krótszy niż jeden miesiąc, z wyjątkiem określonym w § 19.

§ 5. Pracownik przeniesiony służbowo do innego zakładu pracy lub który przeszedł do innego zakładu pracy za zgodą dotychczasowego zakładu pracy, zachowuje prawo do zajmowanego mieszkania służbowego do czasu otrzymania w związku z nową pracą innego mieszkania.

§ 6. 1. Zakład pracy obowiązany jest dostarczyć pracownikowi opróżniającemu mieszkanie służbowe inny lokal mieszkalny (lokal zastępczy), gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło:

- 1) przez zakład pracy bez winy pracownika,
- 2) przez zakład pracy w drodze wypowiedzenia,
- 3) przez pracownika ze względu na szkodliwy wpływ wykonywanej pracy na jego zdrowie w przypadkach uzasadniających rozwiązanie przez niego umowy bez wypowiedzenia,
- 4) przez pracownika w drodze wypowiedzenia z powodu naruszenia przez zakład pracy podstawowych obowiązków względem pracownika.

2. Koszty przeprowadzki do lokalu zastępczego ponosi zakład pracy.

3. Spory co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy rozstrzygane są przez komisje rozjemcze, działające na podstawie dekretu z dnia 24 lutego 1954 r. o zakładowych komisjach rozjemczych (Dz. U. Nr 10, poz. 35), a w sprawach im nie podlegających — przez sądy; jeżeli stosunek pracy powstał w drodze mianowania — spory rozstrzyga właściwy organ naczelny.

4. Zakład pracy obowiązany jest dostarczyć inny lokal mieszkalny (lokal zastępczy) pracownikowi opróżniającemu mieszkanie służbowe wymienione w art. 63 ust. 2 pkt 3 pra-

wa lokalowego z powodu zmiany charakteru pracy na pracę nie wymagającą zajmowania tego mieszkania.

§ 7. 1. Członkowie rodziny pracownika zmarłego w czasie trwania stosunku pracy lub przed otrzymaniem przysługującego mu lokalu zastępczego, wymienieni w art. 41 pkt 1 i 2, mają prawo do lokalu zastępczego.

2. Osoba rozwiedziona, mieszkająca w mieszkaniu, na które przydział posiada były współmałżonek, zachowuje prawo do zamieszkiwania w tym mieszkaniu do czasu otrzymania innego lokalu.

3. W przypadku utraty prawa do mieszkania służbowego współmałżonka posiadającego przydział w stosunku do drugiego rozwiedzionego współmałżonka stosuje się odpowiednio przepisy § 9.

§ 8. Lokal zastępczy powinien znajdować się w tej samej miejscowości, posiadać nie gorsze wyposażenie techniczne niż mieszkanie uprzednio zajmowane i odpowiadać obowiązującym normom zaludnienia.

§ 9. W przypadkach, w których zakład pracy nie ma obowiązku dostarczenia lokalu zastępczego, właściwy dla spraw lokalowych organ prezydium rady narodowej powinien zapewnić osobie obowiązanej do opróżnienia mieszkania służbowego przynajmniej pomieszczenie zastępcze, jeżeli nie ma możliwości przydzielenia jej lokalu zastępczego. Organ do spraw lokalowych nie może odmówić przydziału dla tej osoby lokalu wskazanego przez zakład pracy, a zwalnianego przez pracownika tego zakładu pracy.

§ 10. Cofnięcie przydziału mieszkania służbowego następuje pismem, w którym zakład pracy:

- 1) wzywa do opróżnienia mieszkania w oznaczonym terminie,
- 2) wskazuje lokal zastępczy, gdy obowiązany jest do jego dostarczenia,
- 3) podaje faktyczną i prawną podstawę cofnięcia przydziału,
- 4) poucza o terminie wniesienia do powiatowej (miejskiej) komisji lokalowej zarzutów co do cofnięcia przydziału.

§ 11. 1. Zainteresowanemu służy w terminie 7 dni od doręczenia pisma o cofnięciu przydziału prawo wniesienia zarzutów do powiatowej (miejskiej) komisji lokalowej.

2. Gdy zainteresowany nie wniósł w terminie zarzutów i nie opróżnił mieszkania służbowego, zakład pracy zwraca się do powiatowej (miejskiej) komisji lokalowej o wydanie decyzji w przedmiocie opróżnienia mieszkania służbowego.

§ 12. 1. W razie wniesienia zarzutów powiatowa (miejska) komisja lokalowa wydaje decyzję po przeprowadzeniu rozprawy.

2. Rozprawa powinna być przeprowadzona w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie od wpłynięcia zarzutów.

3. O rozprawie należy zawiadomić zakład pracy i zainteresowanego co najmniej na trzy dni przed terminem rozprawy.

§ 13. 1. Decyzja powiatowej (miejskiej) komisji lokalowej jest ostateczna i stanowi tytuł wykonawczy podlegający wykonaniu w trybie postępowania przymusowego w administracji.

2. Skargi i zażalenia na decyzje powiatowych (miejskich) komisji lokalowych w sprawie mieszkań służbowych są rozpatrywane przez kolegia przy właściwych do spraw lokalowych

organach prezydium wojewódzkich (miejskich miast wyłączonych z województw) rad narodowych.

§ 14. 1. W razie stwierdzenia, że mieszkanie służbowe jest zaludnione poniżej obowiązujących norm, tak że zachodzą warunki dokwaterowania do jego części stanowiącej co najmniej jeden pokój — zakład pracy powinien w drodze zmiany przydziału ograniczyć powierzchnię mieszkalną zgodnie z obowiązującymi normami zaludnienia oraz wezwać pracownika do opróżnienia powierzchni wyłączonej z przydziału.

2. W przypadku określonym ust. 1 stosuje się odpowiednio § § 10—13.

3. Zakład pracy może dokonać przeróbek technicznych lokali lub zezwolić na zamianę mieszkań służbowych stosując odpowiednio przepisy art. 42 i 51 prawa lokalowego.

§ 15. 1. Właściwe do spraw lokalowych organy prezydium rad narodowych uprawnione są do kontroli wykorzystania mieszkań służbowych zgodnie z obowiązującymi normami zaludnienia z wyjątkiem mieszkań określonych w art. 63 ust. 2 pkt 3 i pkt 6 prawa lokalowego.

2. Jeżeli zakład pracy nie dokona przydziału opróżnionego lokalu mieszkalnego lub ujawnionej powierzchni mieszkalnej przewyższającej obowiązujące normy, a stanowiącej co najmniej jeden pokój (§ 14), w ciągu 30 dni od powstania warunków do przydziału, właściwy do spraw lokalowych organ prezydium rady narodowej wzywa zakład pracy do dokonania przydziału mieszkania zgodnie z obowiązującymi normami w terminie 14-dniowym. Po bezskutecznym upływie tego terminu organ do spraw lokalowych sam dokonuje przydziału według swego wyboru najemcy.

§ 16. 1. W przypadku reorganizacji zakładu pracy, przejęcia go przez inny zakład pracy lub połączenia się z innym zakładem pracy, mieszkania służbowe przechodzą do dyspozycji zakładu pracy przejmującego lub powstałego w wyniku połączenia, jeżeli w zakładzie tym podpadają pod jedną z kategorii lokali określonych w art. 63 prawa lokalowego; w przeciwnym razie przechodzą do dyspozycji właściwego do spraw lokalowych organu prezydium rady narodowej.

2. W przypadku podziału dotychczasowego zakładu pracy na dwa lub więcej zakładów pracy, organy bezpośrednio nadzorujące zakłady pracy dokonają rozdziału mieszkań pomiędzy nowo powstające zakłady pracy.

§ 17. Do mieszkań służbowych mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej wydanego na podstawie art. 39 ust. 5 prawa lokalowego, z tym że zezwolenia na podnajem całego mieszkania służbowego udziela zakład pracy.

§ 18. 1. Do położonych na terenie państwowych gospodarstw rolnych i leśnych oraz rolniczych i leśnych zakładów doświadczalnych szkół wyższych — lokali (budynków), zajmowanych przez osoby nie zatrudnione w resortach rolnictwa, leśnictwa i przemysłu drzewnego oraz szkolnictwa wyższego stosuje się tylko przepisy § § 9—13 oraz § 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Prawo do lokalu zastępczego przysługuje:

- 1) osobom wymienionym w ust. 1, jeżeli w czasie zatrudnienia w państwowych gospodarstwach rolnych i leśnych oraz rolniczych i leśnych zakładach doświadczalnych szkół wyższych nabyły prawo do zaopatrzenia emerytalnego (renty inwalidzkiej lub renty starczej) oraz

2) członkom rodzin pracowników wymienionych w ust. 1, a zmarłych w czasie zatrudnienia w państwowych gospodarstwach rolnych i leśnych oraz rolniczych i leśnych zakładach doświadczalnych szkół wyższych, jeżeli pozostawali we wspólnym gospodarstwie domowym ze zmarłym pracownikiem.

§ 19. 1. Przy opróżnianiu mieszkań służbowych wymienionych w art. 63 ust. 2 pkt 3 prawa lokalowego terminy przewidziane w § 4 ust. 3, § 11 ust. 1 i § 12 ust. 2 podlegają następującemu skróceniu:

- 1) termin do opróżnienia mieszkania nie może być krótszy niż 7 dni (§ 4 ust. 3);
- 2) termin do wniesienia zarzutów do powiatowej (miejskiej) komisji lokalowej wynosi 3 dni (§ 11 ust. 1);
- 3) rozprawa powinna być przeprowadzona w ciągu 7 dni (§ 12 ust. 2).

2. Wszczęcie sporu co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy (§ 6 ust. 3) w sprawach o opróżnienie mieszkań wy-

mienionych w ust. 1 nie wstrzymuje wydania decyzji przez powiatową (miejską) komisję lokalową.

§ 20. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się:

- 1) do lokali przeznaczonych na zakwaterowanie Milicji Obywatelskiej; zasady i tryb przydzielania oraz opróżniania tych lokali normują odrębne przepisy,
- 2) do lokali przeznaczonych na zakwaterowanie funkcjonariuszów służby więziennej; warunki przydziału i opróżniania tych lokali zostaną unormowane odrębnie, do czasu zaś odrębnego unormowania obowiązują dotychczasowe przepisy.

§ 21. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych (Dz. U. Nr 29, poz. 196).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J.-Cyrankiewicz

153

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1959 r.

w sprawie zasad i trybu przejmowania nieruchomości na pokrycie niektórych zaległych zobowiązań wobec Państwa.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 1958 r. o szczególnym trybie ściągania zaległości z tytułu niektórych zobowiązań właścicieli nieruchomości wobec Państwa (Dz. U. Nr 77, poz. 398) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Postępowanie o przejęcie na własność Państwa nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 1958 r. o szczególnym trybie ściągania zaległości z tytułu niektórych zobowiązań właścicieli nieruchomości wobec Państwa (Dz. U. Nr 77, poz. 398), zwanej dalej „ustawą”, może być wszczęte tylko w stosunku do dłużników, którzy uporczywie zalegają z uregulowaniem prawomocnie ustalonych należności podatkowych i innych należności, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych. W szczególności postępowanie to może być wszczęte do dłużników, którzy mieli możliwość zapłacenia zaległości, lecz ich uporczywie nie regulowali, postępując tak aby egzekucja z ruchomości i z wierzytelności była wobec nich bezskuteczna, albo którzy w rażącym stopniu nie wykorzystywali możliwości produkcyjnych gospodarstw i wskutek tego powodowali narastanie zaległości z roku na rok.

2. Postępowanie o przejęcie nieruchomości powinno być wszczynane przede wszystkim wobec tych uporczywie zalegających dłużników, którzy posiadają zaległości scalone w trybie art. 6 ustawy. Jeżeli dłużnicy ci posiadają także nie scalone zaległości podatkowe lub inne należności, do których mają zastosowanie przepisy o zobowiązaniach podatkowych, postępowaniem obejmuje się także zaległości nie scalone.

3. Prezydium właściwej rady narodowej może w wyjątkowych przypadkach wszcząć postępowanie o przejęcie nieruchomości także takich dłużników, którzy od dłuższego czasu uporczywie zalegają z uregulowaniem swych zobowiązań

podatkowych nie podlegających scaleniu w myśl art. 6 ustawy, a zachodzą warunki określone w ust. 1.

§ 2. 1. Wszczęcie postępowania o przejęcie nieruchomości powinno być poprzedzone egzekucją z ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych dłużnika i może być podjęte jedynie wówczas, gdy te środki egzekucyjne nie doprowadziły do pokrycia zobowiązań dłużnika.

2. Postępowanie o przejęcie nieruchomości może być wszczęte bez uprzedniego wszczęcia egzekucji sądowej do nieruchomości, jeżeli prezydium właściwej rady narodowej po rozważeniu należycie umotywowanego wniosku organu finansowego dojdzie do przekonania, że egzekucja ta nie doprowadziłaby do sprzedaży nieruchomości w drodze licytacji.

§ 3. 1. O wszczęciu postępowania o przejęcie nieruchomości w całości lub w części decyduje w drodze uchwały prezydium powiatowej (miejskiej — miasta stanowiącego powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej po zasięgnięciu opinii komisji finansowo-budżetowej tej rady oraz opinii prezydium rady narodowej bezpośrednio niższego stopnia.

2. Gdy podlegające przejęciu gospodarstwo rolne jest własnością lub współwłasnością osób małoletnich, prezydium powiatowej rady narodowej przed powzięciem uchwały powinno wysłuchać rodziców lub opiekuna oraz zawiadomić o zamierzonym przejęciu nieruchomości władzę opiekunczą.

3. Jeżeli w wyniku przejęcia nieruchomości rolnej dłużnikowi pozostałoby mniej niż 5 ha gruntu albo jeżeli gospodarstwo rolne jest własnością lub współwłasnością osób małoletnich, prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) ra-